

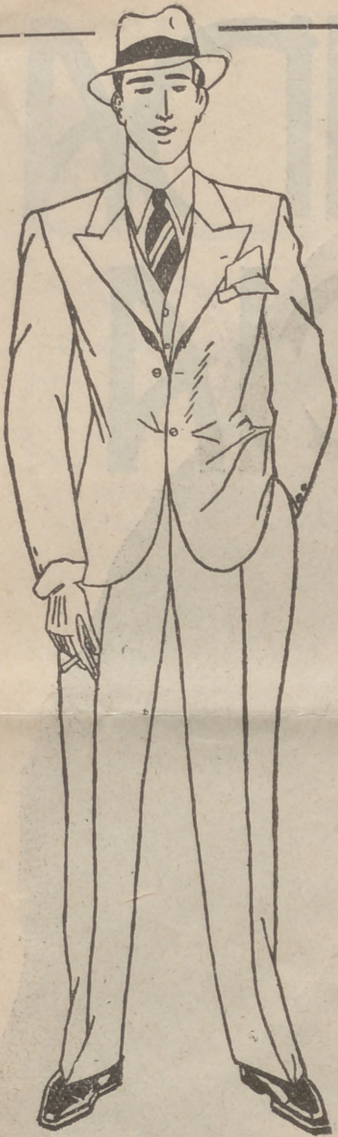
LA CAMPAÑA DE GRACIA

328

Lasarellay

La casa **BASTIDA** s'ha engrandit

Passeig de Gràcia, 18 :: Telèfon 15247 :: BARCELONA

GRAN BASAR DE SASTRERIA Sistema Nordamericà

El secret del nostre èxit és degut a tres raons: 1. La fórmula d'un nou estil aplicat a l'art del vestit. - 2. Tenir sempre disponible el vostre vestit, tant gran com petit, amb gustos seriosos i en gran fantasia. - 3. L'organització de la fabricació i venda directa al comprador i escrupolosament amb un petit benefici.

Som els que va implantar i facilitar el vestit amb la major elegància i la més incompetent baratura, evitant acudir als sastres de mida que, amb els seus preus elevats, era impossible seguir els corrents de la moda. Oferim en la nostra SECCIO DE SASTRERIA la següent norma de preus:

Vestits confeccionats, tipus reclam.	des de	10 pessetes	fins a	30 pessetes
Vestits confeccionats, qualitat superior.	des de	40 pessetes	fins a	75 pessetes
Vestits a mida, en qualitats econòmiques.	des de	30 pessetes	fins a	60 pessetes
Vestits a mida, gèneres de gran fantasia.	des de	50 pessetes	fins a	100 pessetes
Pantalons econòmics.	des de	5 pessetes		
Pantalons fantasia.	des de	8 pessetes		

Els nostres avantatges amb preu de liquidació els veureu demostrats amb els nombrosos maniqués que als nostres aparadors exhibim, amb models d'estil i gust modern. Això fa que ens engrandim i que la nostra venda vagi sempre en augment.

L'amplitud de les nostres existències arriba fins a les qualitats més selectes i luxoses, sempre amb una gran diferència de preus més barats.

En casos de necessitat, tenim muntada una SECCIO DE CONFECCIO A MIDA, que ens permet lliurar els encàrrecs a les quatre hores.

SECCIO DE CAMISERIA

Camises blanques.	des de	3,95 pessetes	Camises popelin.	des de	6,95 pessetes
Camises percala.	des de	4,95 pessetes	Calçotets.	des de	1,95 pessetes

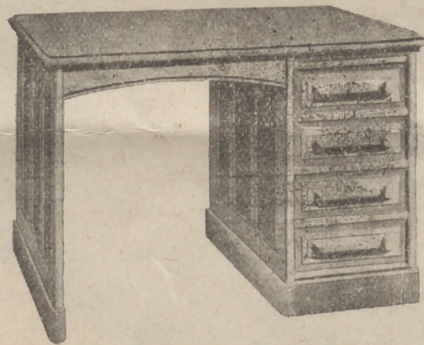
Preus que regeixen a altres Seccions de la Casa

Impermeables.	des de	20 pessetes.	Cinturons.	des de	0,95 pessetes
Pantaló blanc.	des de	7,75 pessetes.	Lligacames.	des de	0,50 pessetes
Pluma.	des de	15 pessetes.	Mocadors butxaca.	des de	0,50 pessetes
Americanes esport.	des de	15 pessetes.	Mitjons fantasia.	des de	0,50 pessetes
Guardapols.	des de	5,95 pessetes.	Tirants.	des de	0,95 pessetes
Gorres.	des de	0,50 pessetes.	Païames.	des de	3 pessetes

Obsequiem els nostres clients amb segells d'Estalvi Popular, de la Caixa de Pensions per a la Vellesa Estalvi, i altres diversos presents, segons l'import de les compres.

NOTA.—Els que de fora Barcelona vulguin servir-se de la nostra casa, poden escriure, i adjuntant 0,25 pessetes, en segells, rebran mostres, figurins i un sistema especial per a prendre's les mides, amb les instruccions necessàries, per tal de rebre l'encàrrec abans dels sis dies.

MOBLES ALTABA

TALLERS, 29, 31 i 71

Telèfon núm. 17445

TALLERS, 29, 31 i 71

Telèfon núm. 17445

MOBLES

PER A OFICINES, DESPATXOS I SIMILARS

PREUS DE FABRICA

La Campana de Gràcia

PERIÒDIC NACIONALISTA D'ESQUERRA

PREU: 15 CÈNTIMS

EDITORIAL

Provincianisme madrileny

L'atemptat contra l'amic Gassol demostra que a pesar de l'esforç fet en els darrers anys, Madrid és encara una ciutat provinciana; no sap agafar prou bé el to de capital d'Estat, que sap tenir un respecte per totes les idees i totes les actuacions.

En res no volem ofendre al bon poble madrileny. No és culpa seva que l'encaterinament pel caire pintoresc de la vida urbana no s'hagi vist combatuda per esperits selectes. Això permet que el «xulisme» campi i gaudeixi d'unes prerrogatives i simpaties desmesurades. No solament no li han combatut sinó que li han avivat, No fa gaire era el protagonista de la sarçuela. Encara ho és en part: «Pichi» és un personatge en ple èxit.

Aquesta tolerància i mala educació ciutadana ha permès excitats pel medi, l'acoplament dels cinc pinxets de bona casa que atacaren a Ventura i Gassol. Si arriben a reixir els seus propòsits, si enfront seu no s'acara la virilitat del nostre amic, Madrid hauria rigut la gràcia sense pensar que era una vilesa i sobretot una cobardia que necessitava cinc homes i de la sorpresa per a escometre a un sol.

A més d'aquests miserables ben vestits, descobreix la persistència provinciana la versió i els comentaris que la premsa madrilenya ha donat del fet. Excepte algun, més seriós, els altres tant de dreta, com del mig, com de l'esquerra, senglar àdhuc, l'han excusat i explicat perquè en Gassol porta una cabellera romàntica. Així pensa l'habitant d'una ciutat de segon ordre. S'esvalota davant d'un foraster, s'atura a mirar-lo i el segueix embadocat i desconfiat si trenca el costum o el port que s'ha assenyalat per norma. No en pot admetre de noves; qual-sevol que trastoqui la seva rutina és un impertinent.

En Gassol ha passejat la seva cabellera per París, per Brussel·les, per les capitals americanes i enlloc ha trobat l'esguard ferèstec que palesen els periòdics madrilenys en descriure els fets. A Barcelona, com en aquelles capitals, el veí com el foraster és respectat mentre no manqui a la llei i respecti els altres.

I són ells precisament que ens tracten de particularistes! L'òrgan de qui ens aplicà primer el mot és un dels que peca en provincianisme rerassegat i en localisme barroer. No han entès encara que universalisme vol dir tolerància a la varietat. Més que tolerància, amor a la varietat. Allunyat del tot de l'uniformisme que prediquen i que ha de rebaixar fatalment l'esperil humà en adaptar-lo al consentiment més que oficial, oficinesc.

Molt han de maldar els intel·ligents de veritat per a què Madrid esdevingui una capital d'Estat. Encara els resta tasca a fer. Caldria abans una prèvia censura en els seus periòdics i una educació conforme dels seus escriptors.

Articles i Comentaris

Figures i figuretes del Parlament

DOS GARCÍAS

Entre els enemics de Catalunya a la Cambra de Diputats hi ha homes d'una certa envergadura.

No podeu pas tractar l'Unamuno o Sánchez Román com tractarieu un general Fanjul, un Royo Villanova, un Cid o qualsevulla altre molècula de la minoria agrària.

Hi ha les fortes individualitats i també hi ha les persones microscòpiques. Es a dir, els homes i els titelles. Hi ha també aquells que ni a titelles arriben, els que actuen en grup dels quals no arribareu mai a recordar-ne el nom, i amb prou feines la fesomia, si no és per algun detall ridícul, grotesc, o lamentable de la seva persona.

Aquests són els que s'aixequen, amb aire automàtic de titelles, cada vegada que Royo Villanova demana votació nominal. La Cambra un moment abans ja riu. Ningú no els pren seriosament. Pérez Madrigal els llença un sarcasme al rostre, o una befa enginyosa. Hi ha qui els increpa, qui els insulta. Però ells segurs, rígids, insensibles es mantenen drets, com uns pòtols amb figura d'home, fins que el President de la Cambra els otorga la votació nominal. I aleshores ells, en nombre de quinze almenys, s'asseuen satisfets, somrients, amb la ingènua i ridícula pretensió d'haver defensat la Sagrada Unitat d'Espanya. I així,

durant tota una tarda, s'aixequen i s'asseuen alguns dies fins a deu vegades, sempre a les ordres del Tartari de la unitat espanyola, l'inenarrable Royo Villanova.

Entre aquests titelles no hi manquen els dos Garcías. L'un és l'apèndix d'Ortega i Gasset, el jove i ja desacreditat García Valdecasas, un noi tendre, carregat de petulància i de pedanteria universitària. Aquest minyó de tanta suficiència té la fòbia de Catalunya. Quan algú ens ataca, el veieu somriure feliç, angelicalment. Dirieu que s'empassa una llatinadura. I quan és ell mateix qui s'aixeca a atacar, parla amb una veu trèmola, ensucrada. La intenció és dolenta, però els seus fets són inofensius, cauen desmaiats enmig de la indiferència de la Cambra i mai no tenen la força ni l'encert d'arribar a tocar el blanc. Té l'aire d'un angelet universitari, d'un pollet que encara no sap caminar si no és entorn de les ales de la seva lloca que és el mestre Ortega i Gasset, al qual sembla que no farà gaire honor. Feble en l'atac, inhàbil a defensar allò que propugna, la seva oratòria. Té un aire de queixa, de condol, com un ressò endormiscat i balb de l'Unamuno quan ploriqueja i del mestre Ortega quan traça les seves garlandes sonores de conceptes.

Es un trist deixeble, una mena de Wagner de Faust, condemnat al ridícul i a la ineficàcia.

De l'altre García, el capellanet, en parlarem més endavant.

Joan PUIG i FERRETER

Ferran Valera

El seu discurs és l'esperit de la Revolució transformat en verb. És la Revolució en marxa.

Els que combatiem en actiu a la Monarquia; tots aquells als quals l'opressió borbònica, amb dictadura o sense, vexava la nostra dignitat i de les injustícies en fèrem un incentiu per a l'acció hem trobat en Valera, en el que respecte el plet de Catalunya, la paraula justa.

Precisament foren aquells principis i concepcions el que ens feu confluïr amb el revolucionarisme espanyol.

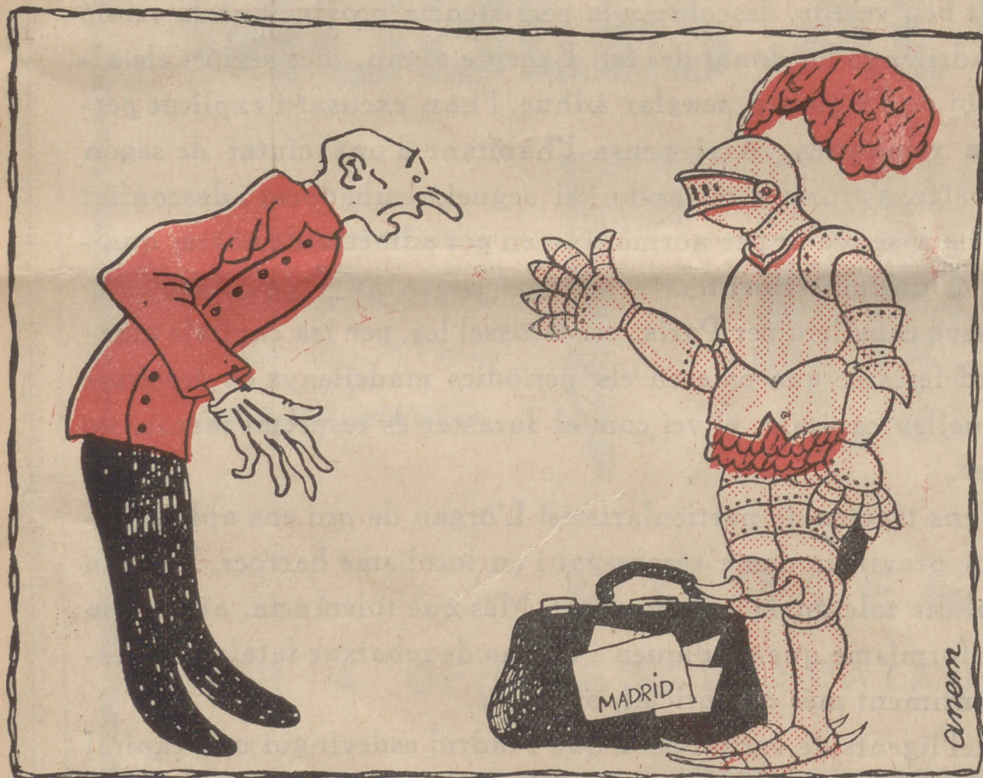
Era la doctrina de tots els catalans nacionalistes, republicans i revolucionaris. I continua essent-ho a desgrat de que el revolucionarisme de molts partits i molts homes no catalans hagi fet marxar enrera i perdut el sentit que portà el poble a la gesta del 14 d'Abril.

Valera ha tingut la virtut d'iniciar el dret revolucionari en el que es refereix a Catalunya. Tots els que combaten el nostre Estatut encara empren la lògica i el pensament monàrquic. Cap veu seva no té sabor de novetat. No importa que revisin còdigs i constitucions d'altres nacions i els barregin i embrollin com un jugador de cartes. (Molts cops com jugadors tramposos.) No és el que facin els altres pobles ço que els interessa, sinó el que ha fet sempre l'Estat espanyol. Volen continuar la seva història a desgrat del discurs d'Azaña, que no han caput ni capiran.

Catalunya té d'abraçar a Valera. No n'hi ha prou en agrair-li el seu discurs. No és l'agraïment el que s'ajunta a les seves paraules. És l'abraçada cordial, efusiva, sincera, amb pacte d'eterna amistat renovada per un sentiment comú. L'emoció que posava l'orador no es paga amb la gratitud, sinó amb l'amor.

No ha mort el pre-14 d'Abril. Encara viu en el pensament i en el cor de molts homes. Pocs, potser, però ardits, forts, que la lluita passada ha endurit l'ànim i tothom sap com saben batre's i saben vencer.

Vencerem, també, ara. La Revolució avançarà passant per damunt dels enemics i dels amics deslleials. La primera fita seva és l'Estatut de Catalunya; després de la primera part del discurs d'Azaña (per què, bon amic, vareu enterbolir un xic el vostre pensament a l'hora de concretar?) i del discurs de Valera, l'Estatut és ja un dret revolucionari. Qui el negui es posa contra seu i serà vençut aviat o tard, perquè ara és l'hora de la Revolució.

—I ara!!! Qué es aquesta disfrega?

—Sí, miri: és l'uniforme dels diputats de la minoria catalana, quant anem a Madrid.

Reportatges al minut

Fernando Valera

Tot just tranta anys. Un romàntic de la política—en aquestes hores de crisi del romanticisme polític. Però un romàntic cultíssim, que argumenta sòlidament la doctrina ideal. L'admirat Alomar, en la seva "Política idealista" dibuixava les millors qualitats del seu encara desconegut Valera.

Una joventut cremada per les idees dels llibres i pels ideals humans. Una vida dura, amb sacrifici, devegades, de la necessitat més elemental. Llargues anyades de propaganda republicana per la ribera mediterrània. Camins i carreteres valencianes saberen

sovint de la figura animosa i forta de Valera. La República era lluny, encara. Tant lluny que Espanya semblava haver aplaudit aquell sabre insurgent de Barcelona.

Però Valera no perdia la fe. Els homes—aquells homes seus, bruns i humils, al·lucinats de sol, esperançats d'aurores noves—eren bons; devien sentir la pròpia dignitat, sabrien valorar la noble passió rebel de la paraula. I així, dia per dia, quan l'únic premi que podia anar-s'hi a buscar era la presó i la misèria, Valera predicava la civilitat d'un règim nou i la necessitat de la Revolució que salvés els homes de la ignomínia en què moria la nació.

Després, al cap de molts sacrificis i de molta angúnia, vingué la República. Valera fou diputat per València. Eren aquells, eren els "seus", que havien cregut fervorosament en ell. Fou diputat. Portà al Parlament la seva joventut, la seva cultura, la seva fe, el seu coneixement de la carn viva de la terra. El despit, l'enveja, l'ambició o l'afegor no havien arribat a ell. No hi han arribat encara. Els "seus" segueixen estimant-lo amb devocions d'adoració. Venen de València expressament per veure "Fernando".

Quan jo el vaig conèixer aquí a Madrid, a la penya de la Granja "Florida", tots els

que voltaven Valera eren valencians. Ell—que és un home deixat—havia comparegut al cafè en sabatilles, per descuit. Algú somrigué. Algú altre no sabé dissimular l'extanyesa. Per tot comentari, un valencià em digué a cau d'orella:

—Mire vosté que aquest Fernando val més or que no pesa!...

Fernando Valera. La seva joventut, el seu idealisme, la seva cultura i aquesta cosa humana i emocionada que hi ha en ell, han trobat l'argument just, precís, quan ha defensat la gran raó de Catalunya al Parlament:

—Todos habláis de la soberanía del Estado. Pero, ¿y la soberanía del Pueblo, sin el cual no es posible el Estado ni es posible nada?...

Royo

Dimarts. Primera sessió nocturna de la setmana. Títol segon de l'Estatut. Vint-i-sis graus a la tribuna de Premsa. A baix a l'hemicycle crec que han "encés"—com ha dit i o sé quin diputat—la refrigeració. Molt serà si aguantem els rigors d'aquest mes de juliol. Molt serà.

Naturalment, el primer d'intervenir contra Catalunya és Royo Villanova. Ja no sé si es tracta d'un pallaso, d'un cínic o d'un anormal. El catedràtic de Valladolid—sembla mentida que un home així pugui ostentar la insigne investidura de catedràtic—bat tots els rècords de la tenacitat, de la insolència i de la grolleria. Ell està disposat a fer obstrucció, i la fa. Parla, parla, parla sense solta ni volta, amb inexplicable passivitat de Besteiro. Tot el que ha dit és un insult i una ofensa contra Catalunya. No contra l'esquerra ni contra la dreta, no contra els intransigents o contra els moderats: contra Catalunya. Fins al punt que, perduda la paciència, Companys ha d'aixecar-se—no per demanar una rectificació que, en boca de Royo, tindria el mateix valor que les ofenses—, sinó per recordar als republicans la seva responsabilitat.

Es hora, realment, de prendre una determinació davant la insolent procacitat d'aquesta canalla disposada a que l'Estatut no s'aprovi i, si tingués forces, disposada a que la República se'n anés al diable. No res a oposar, quan els homes—pensin com pensin—defensen honradament una idea, dintre el terreny digne i normal de la lliure discussió. Però quan la discussió es converteix com ara en obstrucció sistemàtica, quan el que es busca és la irritació de tots els odís i l'explosió de totes les passions interessades: quan, a costa del que sigui, hi ha gent capaç d'excitar el cap d'un anormal o la inventiva d'un cínic per impossibilitar que el règim es doni les lleis que han de consolidar-lo, el "cas Royo"—amb tot el que hi ha darrera Royo—esdevé intolerable.

Cert que les Corts tenen un Reglament, i que les Corts han d'acatar-lo. Cert. Però per damunt del Reglament hi ha d'haver, cal que hi hagi la dignitat dels propis diputats, la dignitat del règim democràtic i la dignitat de la mateixa República.

Es prou que la Revolució toleri la capellanada als escons del Congrés; però que la tolerància arribés al suïcidi seria excessiu.

La llibertat també té un límit.

Puig i Ferrerter

ha estat qui—d'una vegada!—ha sortit en defensa d'aquesta dignitat dels catalans, de la democràcia i del Parlament.

El que ha passat aquesta tarda de dimecres ha estat ja fora de tota mesura, de tota disciplina i de tota paciència. I quan Puig i Ferrerter, pàl·lid de justificada ira, digne, sever, s'ha aixecat, no per rectificar la paraula amb què acaïava de qualificar el cinisme analfabet de Royo, el pallaso, sinó per dir a la Cambra la indignació d'un diputat català que ja no pot resistir tanta injúria i tanta ignomínia, la Cambra—la Cambra formada pels homes liberals i pels que senten l'emoció de la seva dignitat—ha dit, amb la seva ovació xardorosíssima, la seva adhesió als diputats de Catalunya i a Catalunya mateixa.

Després, ha estat Fanjul. Fanjul, el general de la Dictadura. El dels "Viva España!":

—Traïdores!...

Ja era massa. Ja era tant, que la Cambra en pes, començant per Besteiro, ha expressat una severíssima repulsa contra la procacitat i la insensatesa dels agraris, dels monopolitzadors del patriotisme. El patriotisme! Ossorio ho ha dit, amb els ulls espurnejants:

—Prou "Marxa de Cadix"! Nosaltres, els que defensem Catalunya, i aquests diputats catalans digníssims que venen aquí, honradament, a portar la seva aspiració i el seu ideal, som tan patriotes, tan ciutadans, tan dignes, o més, que vosaltres!...

Bona tarda per la democràcia i per la República! Hem d'agrair-la a la passió catalana i ciutadana de Puig i Ferrerter. Ell ha estat avui la veu severa, irritada i conscient d'un demòcrata que veu escarnit el règim democràtic, d'un republicà que veu la República atacada per un ramat d'insensats que voldrien veure-la enfonsada, d'un català que no pot tolerar ni un minut més la befa, la injúria, el fang llançat a grapats, cada dia, entre un impunitisme intolerable, per homes que han aconseguit una acta de diputat per venir aquí, a les Corts Constituents, a fer l'odiosa feina de pistolers d'una Espanya que havia d'haver-se acabat el dia de la Revolució d'abril.

Puig i Ferrerter, diputat català, demòcrata català, ciutadà català...

L'afer de la Transatlàntica

L'anulació d'unes línies transoceàniques

LA PRIMERA CONSEQÜENCIA

Es un afer que ha estat objecte d'una sèrie inacabable d'articles periodístics i de comentaris de tota mena, la rescissió del contracte que tenia establert amb l'Estat la Companyia Transatlàntica.

Com a conseqüència de la rescissió comentada ha quedat sospès el tràfec de la línia transoceànica Mediterrani al Plata, la qual cosa ha portat l'amarrament de les unitats que la servien.

La Companyia Transatlàntica ha acomiadat el personal de dotació per a les unitats amarrades. Això representa deixar en parament forçós unes sis-centes famílies.

LA COMPANYIA HAURA DE LIQUIDAR, HA DIT EL MÍNISTRE DE MARINA

Si això s'esdevé serà acomiadat la resta del personal, que serveix les demés línies.

No anirem pas a escatir les raons que hagin pogut determinar al Govern de l'Estat a decretar la rescissió; com tampoc anirem a escatir si la Companyia Transatlàntica, com ha estat dit, havia servit amb lleialtat els interessos comercials del país tot donant prestigi a la bandera que representava. Allò que cal posar de relleu davant de l'opinió pública és la diferència amb què són considerats els interessos de la gent que cobra rendes, en relació amb aquells altres interessos, molt més sagrats, de la gent que viu d'un sou.

ELS PRIVILEGIATS

Ha estat preocupació primordial del Govern el declarar que garantitzava aquelles emissions que havien estat circulades amb l'aval de l'Estat.

O sigui que l'Estat sostreu a les conseqüències d'una liquidació que pot esdevenir deficitària, unes emissions avalades pel Govern de la dictadura.

L'Estat, però—malgrat els oferiments fets

darrerament—, no ha sostret a les conseqüències de l'atur forçós els sis-cents obrers acomiadats.

ON S'AGUANTAVA LA DICTADURA

Totes les combinacions financeres de la dictadura comportaven sempre un negoci per a els que manaven o bé un negoci a mitges entre els que manaven i els beneficiats per les decisions dictatorials.

Si l'estalvi—allò que en diuen l'estalvi—s'hagués retret, hagués negat el seu concurs a la gent que detentava el Govern del poble, és cosa segura que ben poc hauria durat la dictadura.

Si alguna cosa cal que mereixi el respecte i l'atenció del Govern és tot quant no tingui lligams amb la dictadura.

Aquells els quals amb el seu diner—per-

LA MESURA JUSTA

Mostrem-nos, però, tolerants i admetem que tots els interessos són respectables, tot no volent-nos recordar del passat.

El capital que es dedica a la compra d'obligacions—no parlem de l'especulació, o sigui el negoci de borsa, amb la dobla i altres combinacions, que ho considerem immoral—és sempre capital sobrant.

Abans d'atendre els interessos del capital sobrant, sobrant que vol dir que els possessors tenen mitjans de vida; abans d'atendre el rendista, l'home que no viu més que de rendes, que vol dir que viu sense treballar i que s'aprofita del treball dels altres només que perquè compta amb "diner", és més lògic i no hauria d'ésser d'altra manera—que s'atengui a aquella gent que no tenen més capital que els deu dits de les mans per guanyar-se la vida; aquella gent—en el cas que comentem—que ha posat totes les seves energies al servei de la Companyia—n'hi han que durant 20 30 i 40 anys;—energies que valen més, molt més, que tot el capital plegat, perquè el capital com l'entenem, no és res més que el fruit de les energies humanes; gairebé sempre de les energies d'aquells que no el posseeixen, malgrat que són l'instrument per a incrementar-lo.

EL DILEMA QUE SEMPRE ES RESOLT A LA INVERSA

Gastar energies, vol dir esgotar la vida. En tot negoci, el capitalista hi posa el diner, res més que el diner, si és a base de compra de paper; d'aquell paper que en diuen accions, obligacions, etc. L'obrer hi posa, a través de les energies que esmerça, la vida.

Perdre diners, vol dir que n'hi havien; els diners poden refer-se. Aquell que els perd tots li queda el recurs de treballar. La vida no que no pot refer-se. A un obrer esgotat físicament, no li queda cap recurs.

Davant les dues menes d'interessos,quina és la que cal tenir encompte?

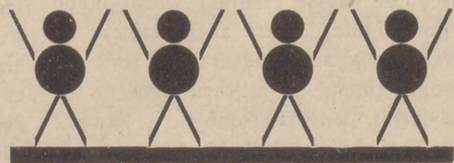

què tenien diner—, anaven a cobrir les emissions que d'una manera directa o bé indirecta interessaven al Govern de la dictadura, són gent que superposen a la dignitat, els interessos materials.

**PARC
DE
MONTJUIC**

E N T R A D A L L I U R E

Tots els diumenges,
a la tarda,
Sardanes

Els lleüres de don Lacandro

—Es la feina que sempre he fet més a gust: xeringar-ho tot.

Sempre s'ha satisfet a la part menys important, l'interès del poderós; poderós perquè pot manejar diner.

Que tingui en compte el Govern de l'Estat que, per aquest camí ens en anem de dret a caure dins dels mateixos errors del règim monàrquic, que vol dir imperi dels privilegis.

SERVEIS QUE CAL MANTENIR

Els serveis que omplia la Companyia Transatlàntica són serveis que cal mantenir.

A través dels innombrables articles periodístics es desprèn que aquesta és una aspiració general. No ja per a satisfer a la Companyia, sinó per a no trencar les nostres comunicacions marítimes, que són facilitats per a el comerç i, allò que considerem més important, és sostenir no sols a les dotacions dels vaixells, sinó a la gent que depèn de les indústries que, d'una manera indirecta, també es beneficien de l'existència d'aquestes línies.

Si el contracte és oneros, i per això es rescindeix, en bona hora que així es faci.

No serem pas nosaltres els que sostinguem que si l'Estat hi perd 50 milions, que continui perdent-los-hi, i menys encara, si com hom preté demostrar, econòmicament, l'administració de la Companyia ha estat desastrosa.

Allò que no pot fer-se és amarrar els vaixells i deixar abandonada a la gent que

en viu quan s'està disposat a pagar uns cupons a qui ja té per viure.

LA COMPANYIA ESTA EN DEUTE AMB L'ESTAT

Es una raó de més que hauria d'inclinar al Govern a no deixar que sigui anul·lada cap línia transoceànica. A no deixar-ho fer, ni a fer-ho ni tan sols a consellar-ho.

Si el ministre de Marina diu que, feta la liquidació, la Transatlàntica encara quedarà en deute amb l'Estat, la solució s'imposa per ella sola.

Que l'Estat s'incauti de totes les unitats, prengui al seu càrrec el mateix personal de dotació i continui pel seu compte l'explotació de les línies fins i a tant que hagi recaigut acord relacionat amb aquests serveis transoceànics.

EL PRESTIGI DE LA REPUBLICA

Existeix—es una cosa evident—, la diferència de tracte. El proletari és sempre el que rep. No cal estranyar que es desplaci vers els camps més extrems si veu, amb dolor, que aquell canvi que tant freturava el perjudica en major escala que a les classes adinerades. L'acció governativa—s'ha de confessar—ha estat més exigent amb els desposseïts quan s'han vist arrastrats a la protesta irada, que amb aquells els quals els hi arrastraven amb la seva gasiveria, i que en són els culpables.

El prestigi de la República necessita que la balança de la justícia no es decanti, que quan es decanta sempre ho fa del mateix costat: del costat pitjor.

Cal que el pes de la llei el senti tothom igual; i, en cassos com el que motiva els nostres comentaris, és imprescindible que s'enduguin la pitjor part aquells que compten amb més facilitats de refer-se, que quasi sempre, com ara, són aquells que fluctuen constantment de cara els que manen, sense altra finalitat que la de treure'n el major benefici material, perquè, de les demés coses, que s'els en dona!

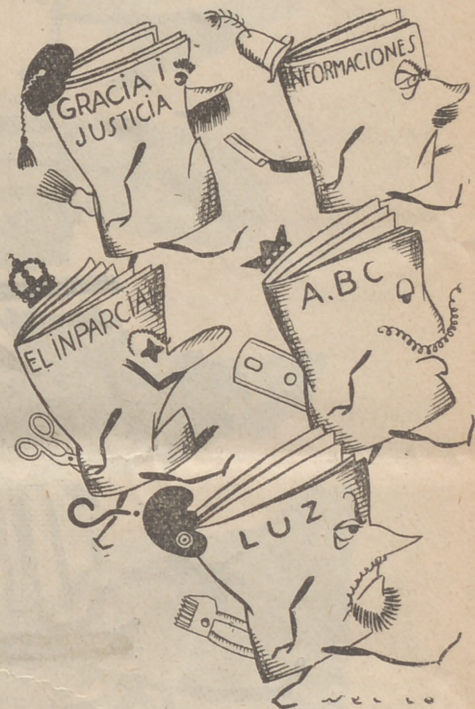
Es precis aixecar la veu per tal d'evitar noves injustícies; abandonar el personal, mentre s'assegura el cobrament del cupò, fóra l'error de més gruix que podria cometre el Govern.

I fóra, a la vegada, la justificació de la desconfiança dels obrers envers el règim actual.

Molt de compte!

ALEXANDRE FORCADES

Subscribiu-vos a
Ràdio Barcelona
Casp, 12 = BARCELONA

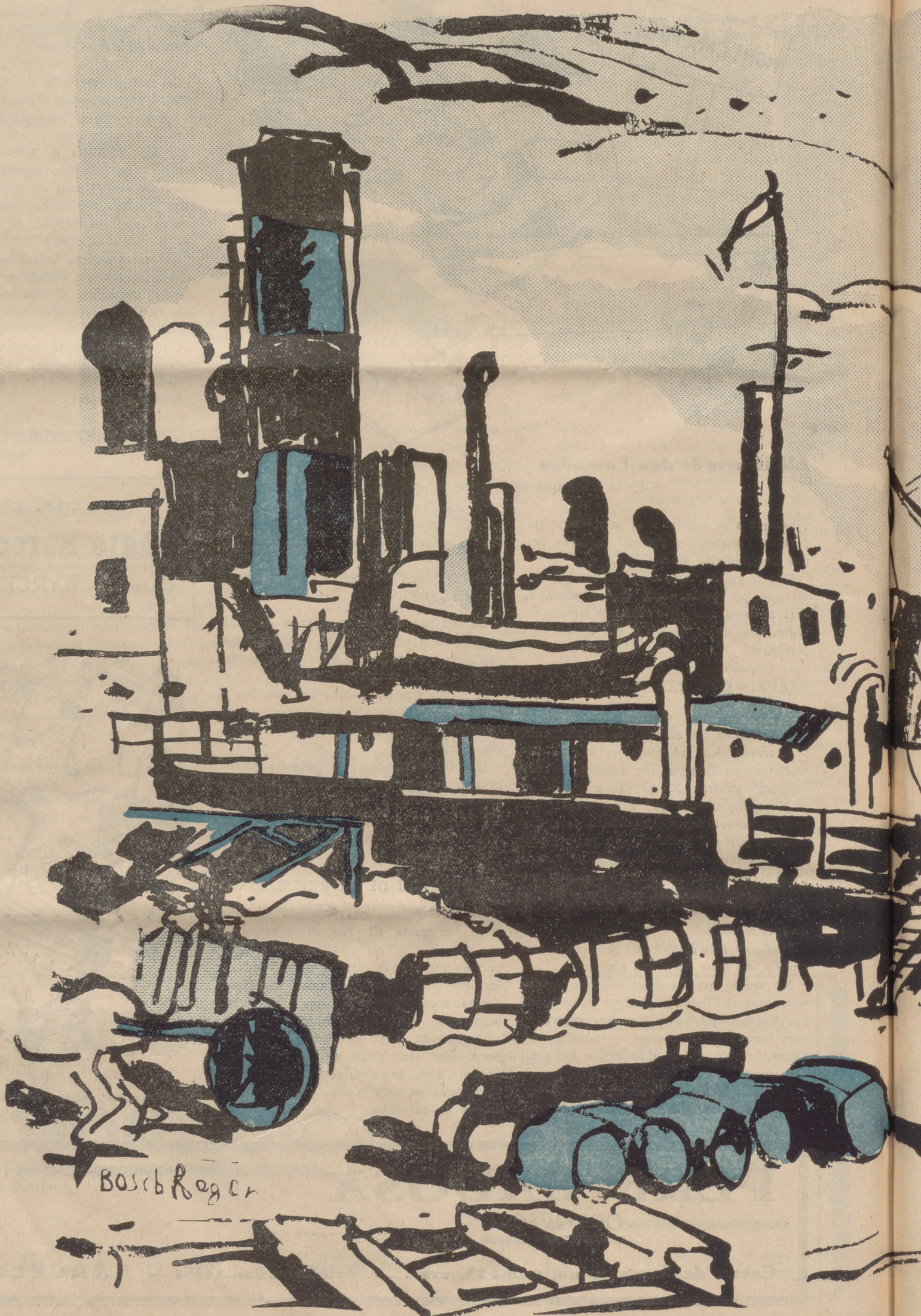

D' l'atemptat contra Gassol
Els veritables culpables.

PERE BADOSA
ORTOPÈDIC

Carrer de Santa Anna, núm. 23, pral. - Telèfon núm. 14581 - BARCELONA

CONSULTA: D'11 a 1 i de 6 a 8
(excepte dies festius)

Làmina 1

EL PORT DE BA

DE BARCELONA

(Dibuix de BOSCH-ROGER)

Arribada del senyor Gassol, de Madrid, al Baixador del Passeig de Gràcia

ALS AMICS DE LA "CAMPANA"

Res com la pau d'una d'aquestes cales de la Costa Brava, ni que assereni millor l'esperit més tempestejat.

Aquest aïret que ve de la mar se m'endú tan lluny el pensament i em va esborrant tan bé imatges que no voldria tornar a recordar mai més, que no sé, ni vull cenyir-me, ara, a escriure-us l'article que em demaneu.

Retornada la pau, la nostra terra em sembla tan bella, la trobo tan bona, que no podeu imaginar-vos com em ve contracor tornar a pensar, un sol moment, en la perversió de gent que ens és estranya.

Deixeu-me pensar en el que som i el que volem ésser nosaltres i no em féu fixar en el que són no tots, però malauradament, encara, molts d'ells. Prou pena tenen aquests si es deuen a una tradició insuperada, solatges que produeixen herbes de degeneració com aquestes que mai feren l'honor de cap poble.

Una sola cosa em sorprèn i m'escandalitza: la manera de reaccionar davant d'un cas com aquest, de certs intel·lectuals i de llurs diaris i que, en el fons del fons, no vol dir altra cosa que una complaença de les més vergonyants. És clar que els fills sempre són els fills i que la paternitat sempre inclinà els home a les indulgències més imperdonables.

VENTURA GASSOL

Fàbrica de Gèneres de Punt
(Fundada l'any 1888)

Felip Blasco Anglès

Joaquim Costa, 38 (abans Ponent)
BARCELONA

Productes Alimentosos
de Règim

Casa SORRIBAS

Salmeron, 222 - Llària, 62
BARCELONA

Germà Gassol

Germà Gassol,
esperit de bronze i sol,
fort i diàfan com la nostra terra,
valent com tu tot sol
en el verb, en el seny, i si cal, en la guerra.

Flama i columna de l'ideal sagrat
que ens guia avant els passos,
et portarem en mig, voltat
de crits ardents i crispaments de braços.

I anirem on volem i on cal anà
pesi a qui pesi, perquè en ton gest noble
t'hi acompanyarà
en cos i ànima tot el nostre poble.

Germà Gassol, la teva cabellera
té un gris de boires llises per l'espai
on quatre raigs de sol fan la bandera
que no morirà mai.

La teva cabellera bescantada
per quatre imbècils ignorants
té l'unció sagrada
dels evangelis flamejants.

Té aires bíblics de patriarca,
grisor profètica i roent
i és ocm una arca
que porta el Déu sagrat del pensament

I porta els flams renaixents
d'una nació com una estrella
que no comprenen poc ni gens
quatre podrits de Castella.

Germà Gassol, essència de la brasa
d'aqueste esperit mediterrani, clà;
l'estimen massa els de casa
perquè t'estimin els d'allà.

Castella és fosca, fosca, fosca,
sense mar, sense vida, sense clarò.
dàmnada a fer la ruta tosca
de la més baixa incomprensió

L'orgull li cega la vista,
és orfe de claredat
i vol fer la vida trista
mastegant quatre glòries del passat.

Catalunya s'aixeca prepotent;
cada home nostre és una bandera
tremolant dreta al vent
vers el demà que ens espera.

I tu i en Macià aneu al davant
com dues banderes altes
de Catalunya triomfant
alta i florida de galtes.

Germà Gassol, la teva cabellera
que creixi com un núvol dins l'espai
i quatre raigs de sol hi facin la bandera
nostra, ben nostra; la nostra senyera
clara, sagrada, alta, encisera,
triomfant i joganera
que no morirà mai!

Salvador Perarnau

DEL MON...

SECS I HUMITS

Amb motiu d'apropar-se les eleccions presidencials als Estats Units, partidaris i detractors de la "lleï seca" prenen posicions electorals a base del seu manteniment o derogació. Per ara, els demòcrates han inscrit, francament, en llur programa electoral la derogació de la susdita lleï. Els republicans no s'hi han decidit, encara.

Aquest diferent procedir s'adiu amb les característiques d'ambdós partits històrics. Els demòcrates—recordeu Wilson—són més avençats, més liberals, més idealistes. Els republicans són més conservadors. Però, com passa gairebé sempre, conservadors a base de respectar els interessos particulars i de cobrir llurs actes—recordeu Harding—amb una màscara d'hipocresia que desvirtua la veritable significació. Per això no es decideixen a prendre posicions contra la "lleï seca", respectuosos, per la part que els toca, dels interessos creats a l'entorn dels contrabandistes i de l'ona de venalitat i de contuberni que ha cobert la política, la burocràcia i la policia nordamericana. I si els republicans no es decideixen per la derogació de la "lleï seca", en tenim per temps, puix els demòcrates tot i llur "humitat" no tenen pas assegurat el triomf electoral i, menys encara, dividits com estan, per ara, en partidaris de Smith i partidaris de Roosevelt.

La darrera estadística publicada diu com la "lleï seca" ha produït una baixa en els ingressos de l'Estat, com ha determinat guanys fabulosos dels contrabandistes i com ha coincidit amb l'augment de la criminalitat i de l'alcoholisme. Cal que els ciutadans dels Estats Units diguin si volen que això continuï o s'acabi, trencant el cercle viciós: contrabandista - funcionari - policia - polític-soborn, per l'únic lloc on és possible trencarlo, o sigui derogant la "lleï seca".

Si els republicans no es decideixen per per la seva derogació i tiomfen electoralment, com és de preveure, els Estats Units els espera un esdevenidor molt negre.

UNITAT I FEDERALISME

A propòsit de la reglamentació de l'ús d'uniforme pels partidaris d'Hitler, han quedat ben al descobert les tendències rabiosament unitàries dels membres del nou Govern alemany i del mateix president del Reich, d'aquest vell mariscal Von Hindenburg que salta a la torera la Constitució de Weimar totes les vegades que li convé a ell, personalment, o que convé a les dretes reaccionàries d'Alemanya. Mentre el Reich, dirigit per Von Papen i mediatitzat per Hitler, autoritzà a tota Alemanya l'ús dels uniformes "nazis", els Governos de Baviera, de Baden i de Wurtemberg, és a dir, dels tres grans Estats del sud d'Alemanya, en mantenen la prohibició dins de llurs territoris, i comença tot seguit un estira i arronça entre el Reich que tendeix a usurpar atribucions constitucionals dels Estats i aquests, que volen fer valer la raó jurídica derivada

de llur sobirania i dels pactes constitucionals.

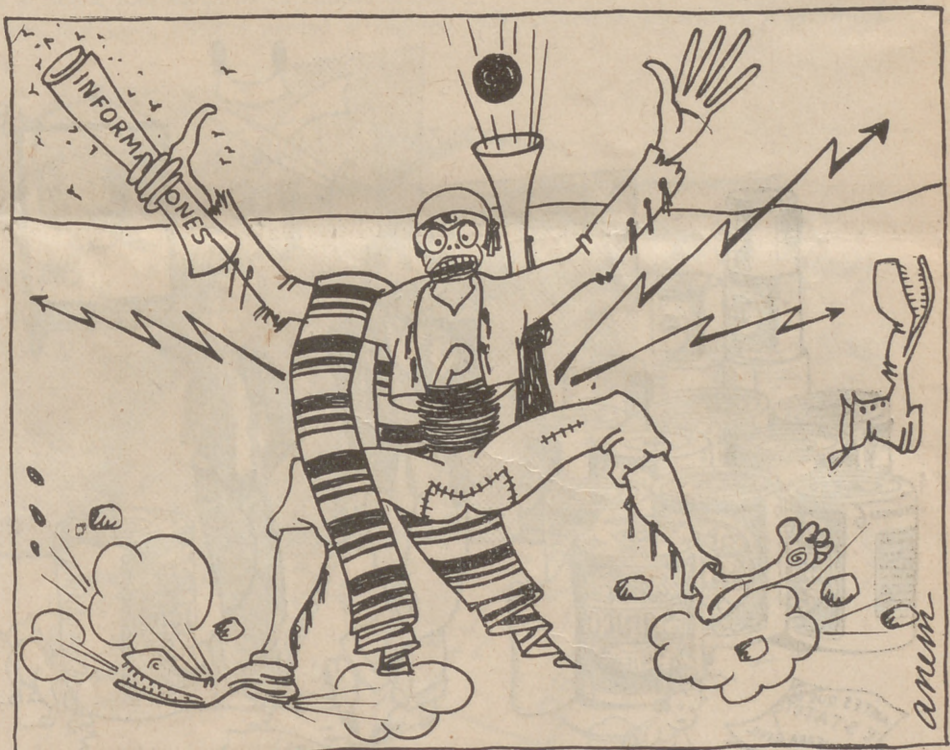
Encara que l'afer no està acabat del tot, resta en peu, per ara, la llibertat que tenen els Estats per a garantir, amb plena sobirania, l'ordre interior i consegüentment per a pendre totes aquelles mesures—com és la prohibició de l'ús d'uniformes—que hi van encaminades. Hindenburg, en desgrat seu, ha acabat per reconèixer-ho i el seu decret lleï de 28 de juny especifica formalment que els Estats conserven tots els drets de policia i poden, arribat el cas, prohibir tota manifestació que considerin com una amenaça per a la conservació de l'ordre.

Aquest decret lleï significa, doncs, el reconeixement del dret particular dels Estats, prevalent per damunt del dret o de les conveniències del Reich. Serà, cas que sigui mantingut lleialment, el triomf de les tendències federals per damunt de les tendències unitaristes.

Faran bé, però, els tres Estats del sud, Baviera, Baden i Wurtemberg, de no fiar-se'n massa i de vetllar atentament, com han fet en aquesta ocasió, perquè sota cap motiu els pugui ésser retallada des de Berlín la llibertat a què tenen dret per llur personalitat històrica i àdhuc racial.

N. BATTESTINI

**CATALANS!
COMPREU
LA RAMBLA**

Un drama de Calderón

— Y te espero en Francia o en Portugal, en el terreno de los hombres de honor.

Moviment polític COFERENCIES

El propinent diumenge per la tarda, en la Societat Sindicat Agricol de Castellví de la Marca, tindrà lloc un acte públic en el que En Francesc Cañadas desenvoluparà un tema sobre Cooperativisme, i el regidor En J. Bertràn de Quintana disertarà sobre qüestions agràries.

HOMENATGE A TERRADELLES

El programa d'actes arranjat per l'Ateneu Pi i Margall de la Barceloneta, per tal d'homenetar el seu consoci, En Josep Terradelles, que tindrà lloc demà, diumenge, dia 10, estarà integrat pels actes següents:

Repartiment de vestidets a les criatures necessitades.

A les dotze.—Vermut popular a la sala d'actes de l'Ateneu.

A dos quarts de sis.—Ballada de sardanes per la cobla La Principal de Barcelona, al carrer Almirant Ayarda, davant l'estatge.

A dos quarts d'onze.—Ball de Gala. Els ballables a càrrec de l'orquestrina Venecians Orchestra, degudament augmentada.

Han promès llur assistència els més destacats elements del partit de l'Esquerra Republicana de Catalunya, a l'ideari del qual està adherit l'afudit Ateneu.

CASAL D'ESQUERRA ESTAT CATALA DE GRACIA

(Sta. Agueda, 40, i Menéndez Pelayo, 175)

Avui dissabte a les deu de la vetlla, el diputat a les Constituents, En J. Puig i Ferrer donarà una conferència pública a l'estatge d'aquesta entitat, desenvolupant el tema "La Catalunya obrera de demà".

Queden invitades totes les Entitats, Joventuts i Grups femenins d'Esquerra Republicana de Catalunya.

TEATRE I CINEMA

TEATRE

ANDALUSIA I ELS GERMANS QUINTERO

Els germans Alvarez Quintero són una glòria—tots dos—del teatre espanyol. Aquesta glòria l'han guanyat portant Andalusia al teatre: una Andalusia de cosmètic, desagradablement ensucrada. Per tant els germans Quintero són els representants d'Andalusia al teatre. Tenen, des de fa molts anys, l'excusiva d'Andalusia.

La fórmula del teatre quinterià no és gens complicada: unes velles xafarderes, un venedor de flors—que a vegades és venedor d'ocells—, una "mocita" enamorada, uns quants toreros, uns senyors de la classe mitja o uns aristòcrates que semblen senyors de la classe mitja, una altra "mocita" que sembla dolenta, però que té un bon cor; a la fi de la comèdia ho arranja tot, Sevilla, una reixa, la Macarena, el Guadalquivir, un cortijo, una sogra que té mal genit, la Giralda. A tot això s'hi afegeixen una cançó que hom canta entre bastidors en una escena trista, algun refrany, unes gotes de cursileria—moltes gotes—, algun verset època 1900 i algun acudit contra el modernisme. S'hi tira sucre, aigua de colònia, es remena bé, es deixa esbravar un xic perquè no es maregi el públic que va al teatre a no pensar... i surt una comèdia dels Quintero.

Avui el teatre espanyol té quatre primeres figures: els Quintero—dos en un—, Benavente, Arniches i Muñoz Seca. No és un panorama massa envejable. Dels quatre ens

quedaríem amb Arniches, que té una certa emotivitat popular. Benavente s'ha quedat enrera, no ha evolucionat. Les seves comèdies d'avui són inferiors a "Señora ama", a "La gobernadora", a "Lo cursi". De tant en tant, ens dóna una obra d'envergadura com "El hijo de polichinela". Però el seu teatre és revellit.

Muñoz Seca l'hauríem de considerar al marge del teatre. És el representant de l'estultícia, de la bajanada. Per això feia tanta gràcia a aquell pobre brètol d'Alfons XIII.

Sols un públic tan baix de sostre com el nostre, tan abarraganat, tan poc intel·ligent, tan poc sensible, pot considerar comediògraf a Muñoz Seca.

Els Quintero en aquest quadre hi representen la cursileria. I l'hi representen admirablement, inmillorablement.

No podem pas enorgullir-nos massa d'aquests autors. No els podem pas posar al nivell de Luigi Chiarelli, de Rosso di San Secondo, d'Artur Schnitzler, de Stefan Zweig, de Charles Vildrac, de Jules Romains, de Jean Sarment, de Simon Gantillon, de Bernard Shaw, d'Ernst Toller, d'Upton Sinclair, d'Eugene O'Neill.

Valle Inclán, Marquina—no en totes les seves obres—, Manuel Abril i algun altre saben fugir de la vulgaritat, de la barroeria del teatre espanyol contemporani.

Però aquest és un tema apart, que tractaré un altre dia. Ara cal tornar als Quintero. Els Quintero em semblen l'essència de la cursileria, la cursileria elevada a la quinta potència. I aquest és el secret del seu èxit:

es troben amb un públic que és tan cursi com ells.

Els Quintero ens han servit una Andalusia que forçosament havia de plaure a aquest públic que no vol anar al teatre a pensar, que vol anar-hi a fer la digestió: la digestió de ço que moltes vegades no han menjat. Els Quintero ens han servit una Andalusia bonica, llampant, de crom, de paisatge de ventall o de caixa de panses; una Andalusia ensucrada, maquillada; una Andalusia de guitarra, en la qual tots els conflictes són amorosos i tots es resolen bé, a gust de les famílies.

Els Quintero, andalusos, ens han donat una Andalusia falsa, estúpidament falsa. Recordeu "Cancionera", "Malvaloca", recordeu totes les altres comèdies d'ambient andalús, que abunden en la seva obra total.

No han sabut o no han volgut veure-la d'altra manera, segurament per un mesquí esperit burgès. Hi ha una altra Andalusia que no té res a veure amb aquesta que ens presenten els Quintero, una Andalusia que havia sabut veure millor López Pinillos, aspra, agra, negra, violent.

No; Andalusia no és el crom cursi dels Quintero, ple d'amorettes ensucrades, acudits d'una banal comicitat, reixes florides, guitarras i casament final. Andalusia és el sol, la misèria, la fam, els tres rals de jornal que cobraven els obrers del camp abans de la República, el latifundi, la desesperació, la guàrdia civil, la mort. El cortijo fa molt bonic en les "coplas" i en les empalagoses comèdies dels Quintero. Però en la realitat no en fa tant: en la realitat és un presidi.

Cal veure com, d'ençà de la proclamació de la República, les veus de tragèdia venen d'Andalusia. Abans, en temps de la monarquia, no s'oïen aquestes veus: eren els temps del "gazpacho" com únic aliment, dels tres rals de jornal per treballar de sol a sol, de les boques amordassades.

L'Andalusia dels germans Quintero és una aquarella de Patronat Nacional del Turisme. Els obrers del camp andalús, els sindicalistes de Sevilla, s'adiuen més amb l'aigua fort.

Tot això ens ho ha suggerit l'última comèdia dels Quintero: "Solera", que ha estrenat Carme Díaz al Teatre Barcelona.

Lluís CAPDEVILA

La suspensió d'"El Imparcial"

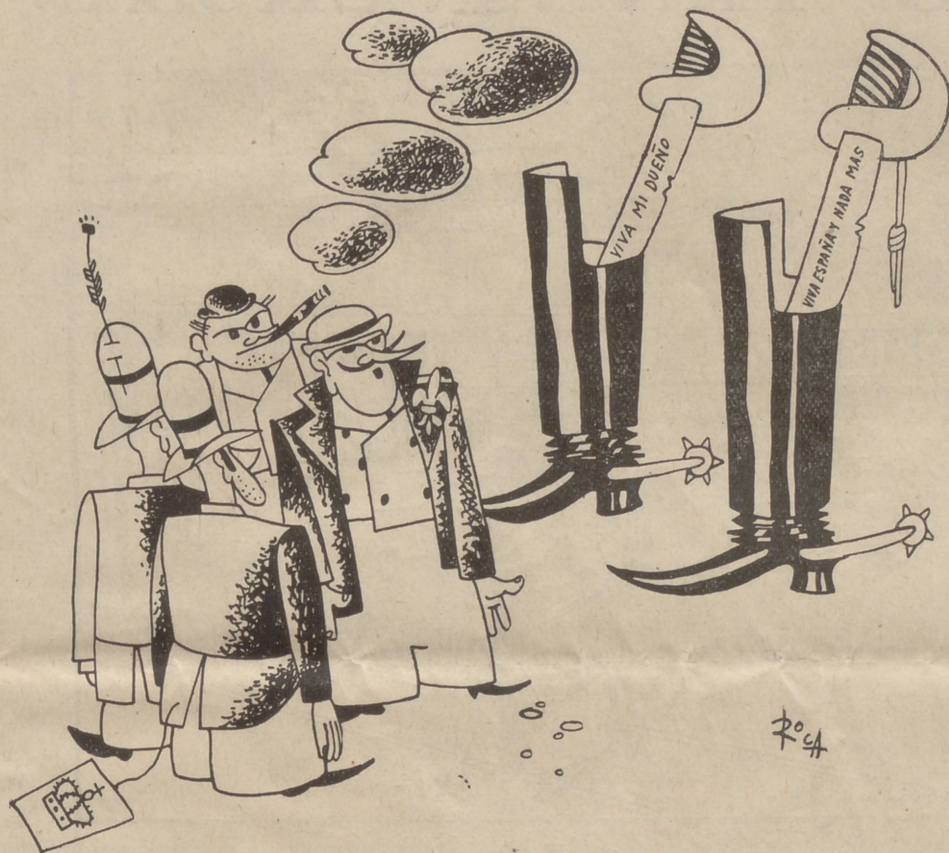
—I ara, què farem de tant paper?...

Puig i Ferrer crida, indignat, a Royo Vilanova.

—Ase!

I s'aixeca Maura que es sent al·ludit.

El singular d'ASE havia esdevingut plural.

Per la concòrdia

La República envia els generals monàrquics a estiuejar

CINEMA

EL CINEMA A CASA NOSTRA

Segons ens comuniquen els senyors Balart i Simó, dintre de poc temps veurem i sentirem a la pantalla un film 100 per 100 espanyol.

Es tracta de "Carceleras". No dubtem que la casa Balart i Simó (Comercial Films) haurà fet tot el que haurà pogut per a realitzar el millor possible aquesta nova producció, que segurament obtindrà un gran èxit el dia que s'estreni.

No obstant, tots els aficionats al cinema hem de plànyer-nos de què les nostres cases productores s'obstinin en voler apartar-se (en llur propi perjudici) del veritable camí que el cinema ja té traçat, i que és l'únic que pot i deu seguir.

"Carceleras" serà una "sarsuela" que, pels que aquest gènere els fa feliços, agradarà molt.

Es féu ja una pel·lícula muda d'aquesta obra; nosaltres no la vàrem veure, i per aquest motiu no podem dir si, al nostre entendre, estava bé o no.

Ara s'ha tornat a rodar "Carceleras", però amb la diferència d'ésser parlada i cantada.

Nosaltres creiem, no obstant, que per això ja tenim la veritable sarsuela.

El cinema espanyol s'obstina en voler viure del teatre, i és un gran mal. Demés, són molt poques les produccions que es fan a casa nostra.

Per a produir un bon cinema, cal estar plenament compenetrats amb el setè art. No essent així, és impossible arribar a produir res de bo.

S'han d'escriure obres d'estructura pròpia per al cinema, i facilitar la revelació de ve-

ritables actors cinematogràfics, ja que aquesta és la base fonamental del triomf.

Pot dir-se que les cases productores del nostre país només tenen l'esguard fixe en els ingressos econòmics que els hi reporten les produccions. Aquest camí equivoc és el principi d'una fi lamentable.

—"Carceleras", agradarà, perquè és una obra que la coneix tothom—es diuen els productores—. Es el gust del públic més numerós el que hem de contentar.

Això és una gran equivocació. Primer perquè el públic més numerós és sempre el que té més mal gust, i segon perquè si seguim

cbrant així mai les nostres marques no tindran un mercat a l'estranger.

Demés que els bons films, els que son completament oposats al sistema dels nostres productores, com per exemple, els de Pabss, els de Sternberg, els de Lubitsch, els de Rene Clair, etc., etc., agraden també a tothom i van a tots els països del mon.

Sense comptar que hi ha infinitat de pel·lícules que, sense ésser dirigides pels "asos" del cinema, són també força apreciades del públic.

Cal, doncs, que els productores de films d'Espanya mirin una mica més enllà i no es deixin portar per la temptació del negoci immediat; que estudiïn, que recerquin, que provin i sobretot que creïn autors i actors cinematogràfics. Això seria una sembra que els reportaria més tard una collita esplèndida, i sobretot els faria fer un paper menys trist davant el món.

Lluís ELIES

Les estrenes

FEMINA

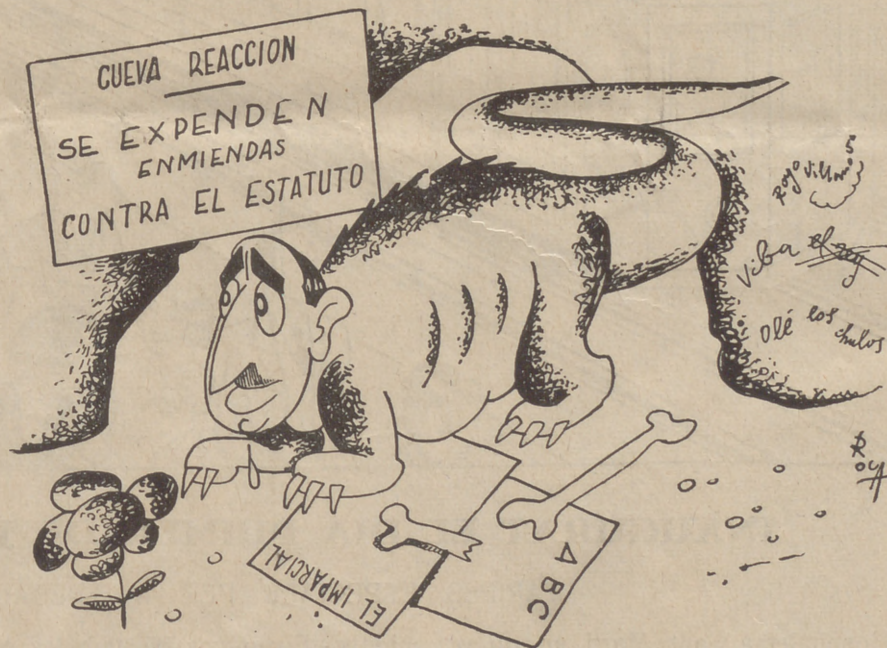
Pirates de l'aire

Un bon film d'aventures, meravellosament interpretat per Lloyd Hugues i Marceline Day.

Els "gangsters", cada dia més "dernier cri", han abandonat l'automòbil i es serveixen de l'avió. Hi ha combats, aterrisatges emocionants, llançaments amb paracaigudes, assalts del correu aeri; no hi manca res.

Fins hi ha una aventura amorosa entre els dos intèrprets.

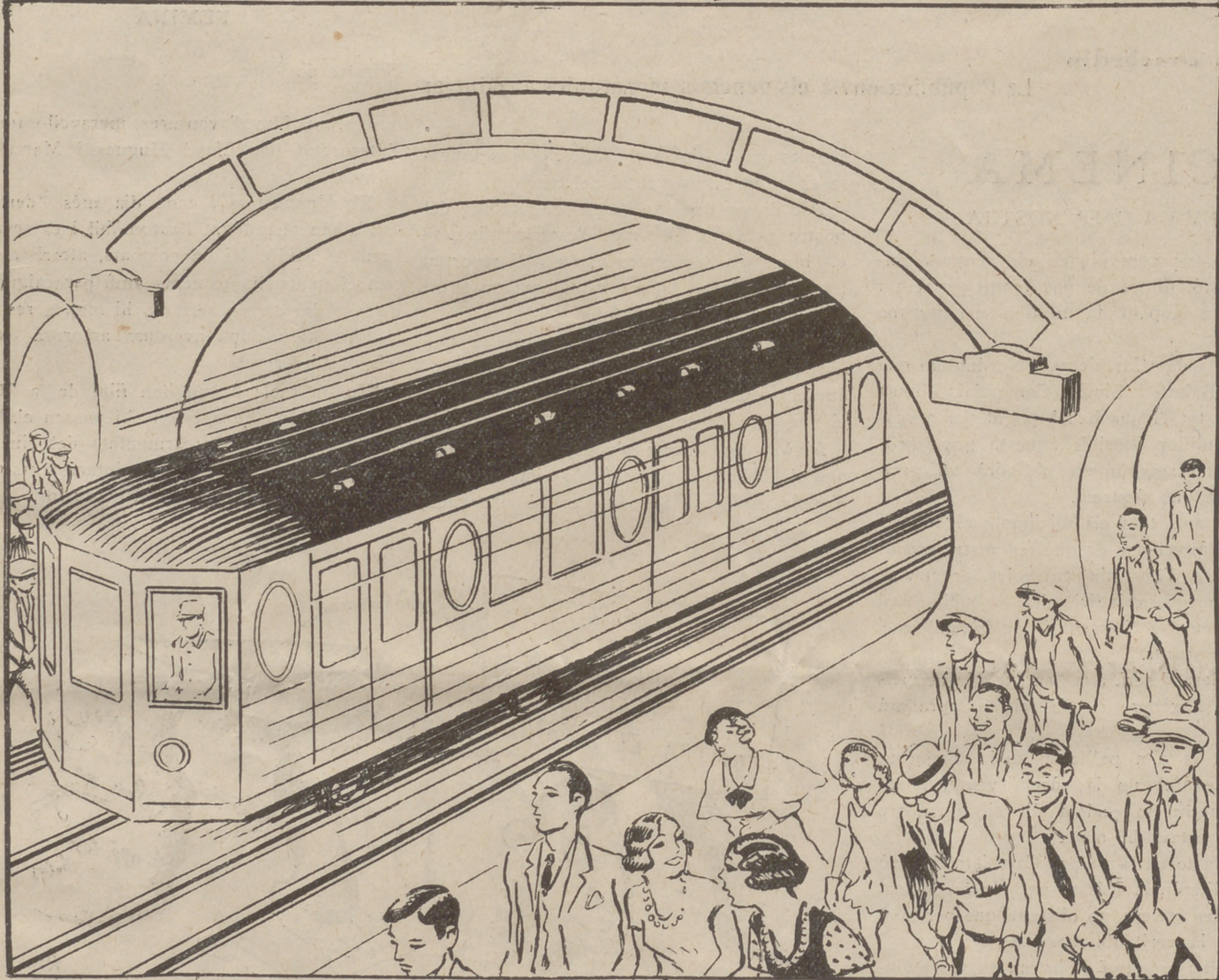
En un mot: és un bon film de la "Columbia". Una bona estona hi passen els espectadors, un xic escarmentats del cinema d'estiu, amb les repeses poc interessants que els empresaris acostumen a servir-los.

Encara queden dracs

Michaelus Maurus Unitarius

EL METRO TRANSVERSAL

INAUGURAT EL DIA PRIMER DE JULIOL DE 1932

TARIFES ESPECIALS PER A TREBALLADORS

D'Hospitalet a Sant Martí en quinze minuts - Fixeu-vos bé amb les populars tarifes del Metro Transversal

No hi ha com el Metro Transversal, per a rapidesa, economia i comoditat

EROTYL

Especific de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la Feblesa y molt efíacs per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulante de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinérgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Producte pluriglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estircina, ni fòsfurs, ni cantàrides, ni cap altre medicament excitant

PRODUCTE MAGNE E INSUSTITUIBLE PER A RECOBRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dutrem

Alt de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Telefon 18631

Preu: 21'75 ptes.

CASA DE LA CARITAT DE BARCELONA

SERVEI PUBLIC DE POMPES FUNEBRES

Direcció i Oficines:

EDIFICI DE LA CASA DE LA CARITAT, Carrer de Torres Amat, núm. 8; Telèfons 165 24 i 16526.

Subcentrals:

Carrer del Clot, núm. 71; Telèfon 50341. Carrer Creu Coberta, núm. 91; Telèfon 73361.

Sucursals:

Carrer de Sant Andreu, número 221; Telèfon 51051. Plaça del Centre (Sans), núm. 4; Telèfon 33471. Passeig del Triomf, núm. 17; Telèfon núm. 52012. Carrer de Sarrià, núm. 72; Telèfon 73632.

Badalona:

Carrer Reial, núm. 110; Telèfon 87 B. Carrer de Fermí Galan (S. Adrià), 26; Telèfon 248.

Hospitalet:

Central: Lanreà Miró, núm. 60; Telèfon 23 H. Sucursals: Pi i Margall, número 90; Telèfon 31226. l'rogrés (Coll Blanc), núm. 58; Telèfon 31227.

Santa Coloma de Gramanet:

Carrer d'Anselm Clavé, número 13.

R E P I C S

TOT RECTIFICANT CONDUCTES

El Sindicat Musical de Catalunya comença de fer honor al seu nom; o sigui, a recordar-se que és de Catalunya.

De moment ja ha posat en català el nom de l'entitat.

Llàstima, però, que en les coses de caràcter interior no facin igual, car tots els impresos, llibres, etc., són redactats en una llengua que no és la nostra.

Tot amb tot comprenem que d'una manera o altra bé s'ha de conèixer que l'actual secretari havia pertangut a la Unió Patriòtica.

CONVERSA QUE DEVE ENDEVINALLA

Dos amics es troben.

Salutacions.

L'un.—Hi ha un plan-diur-ta onat que omplirà de prestigi una de les nostres corporacions. Es tracta de la compra d'una famosa col·lecció. El cert és, però, que si això es porta a cap, hi haurà un terrabastall de mil dimonis, perquè, no ho sé, però diria que hi ha gat amagat.

L'altre.—I de qui és la col·lecció?

L'un.—Ja t'ho he dit, home, ja t'ho he dit!

COLLECCIONS QUE NO ES VENEN

Ens permetem d'oferir als col·leccionistes un bon mitjà de treure's les col·leccions que no han pogut vendre als marxants estrangers.

S'ofereixen a qualsevol de les nostres corporacions oficials... eil, en determinades condicions.

Es peix al cove.

VEUS QUE NO RUTLLEN

Raimond d'Abadal, diputat de la Lliga, quan discurseja parla molt baix; per això fou un dels primers que usà l'altaveu del Congrés en defensar la totalitat de l'Estatut.

En oir el so d'olla esquerdada que donà el micròfon a la paraula, Ventura Gassó exclamà: "Mai no hauria pensat que el senyor Abadal fos ventríloc."

QUI SERA LA VÍCTIMA?

D'ençà que Maura va menjar-se un dit en plena Cambra, l'exemple i la tortor de sang han desvetllat en els de la "caverna" les aficions antropofòlogiques i han decidit sacrificar un dels seus, perquè cap dels adversaris s'hi avindria. Des d'aleshores Gómez Roji, que és un capellà gras, aporcellat, marxa amb l'angoixa al cor, perquè tem la voracitat dels seus companys. Es diu que es passarà als radicals, que és el partit on hi ha més obesos, i en cas d'escampar-se l'afició, sempre queden esperances de que sigui un altre l'escollit.

EL GEST, MILLOR QUE LA PARAULA

El diputat radical senyor Armaza, durant la seva peroració contra el títol II de l'Estatut es treia de la butxaca de l'americana el mocador amb tanta solemnitat, que calia aplaudir-lo. Era el tros millor del seu discurs.

UN CAS CLINIC

M..., un dels aristòcrates més plebeus de Catalunya, i un dels que ara combaten amb més ardor fent la República, quan era jove, com ara també, portava una vida dissoluta. La subvenció paterna no li arribava per les seves despeses, i ho solucionava emmal·llevant diners a tots els amics i coneguts. Una de les víctimes fou F..., home de diners i d'enginy agut.

El pare de M... se n'assabentà, i s'excusava amb el senyor F...:

—El meu fill és un cas morbós. Li manca una rosca—digué assenyatant-se el cap.

—No—respongué F...—. Al seu fill li sobra una femella... que jo conec.

HI HA HOMES I HOMES

Diversos aristòcrates anaren a Fontainebleau a parlar amb Alfons de Borbón. Arribà l'hora de malparlar del Govern i d'Azàña:

—Si hagués tingut un Azàña al meu costat encara seria rei—digué el Borbón. (Històric.)

PERILLS

Aquests "canallas"—en castellà—monàrques, catòlics i cavernícoles de la broma pesada al nostre Gassó, si tenen afició a tallar el cabell dels altres, podrien anar a esquil·lar freres.

Ara que això no ho faran, perquè sense pensar-ho, probablement esquil·larien el seu pare.

UNA ALEJANDRADA

En una de les darreres visites dels radicals catalans al "caudillo" va tenir lloc la següent conversa:

Un radical barceloní.—Nosotros, i con nosotros nuestro partido en Cataluña, ve riamos con agrado que usted se declarara partidario del Estatuto. Tenemos la seguridad, querido jefe, que los mejores i más puros correligionarios de toda España en este momento solemne apoyan nuestra gestión.

El jefe.—Gracias queridos correligionarios. Ya sabéis como agradezco siempre vuestras observaciones i como procuro atender vuestros consejos, ahora como en otras ocasiones haré los posibles para hacer com-

patibles vuestros deseos con las necesidades i la prosperidad del partido, pero no olvidéis, queridos amigos, que si tuviera que gobernar con los "puros", aunque son de los "mejores" me fumaría el poder en menos tiempo del que tarda en santiguarse un cura loco.

Després d'aquesta conversa els radicals catalans quan veuen una "borilla" enverme·lleixen.

CRISI D'HOMES?

Això de que a Catalunya hi ha crisi d'homes de govern ha esdevingut com la canço de l'enfadós. Però es dona el cas que qui més parla són sempre els mateixos—no passen de la mitja dotzena—que han arribat a lloc pel propis mereixements, no hi ha dubte, però també per una dosi d'atzar gens menyspreable. I tancats en la torre d'ivori dels propis càrrecs, de la pròpia infatuació manta vegada, han arribat a veure's les úniques capacitats de govern de Catalunya. Per això parlen com parlen, sense mesurar la buidor de llurs paraules; sense merxar el ressò depriment que tenen dins de Catalunya i el derrotisme que signifiquen fora d'ella.

De vegades, creient dir coses trascendents fiquen els peus a la galleda de la manera més poc elegant, com ha fet aquest que per a remarcar els pocs homes de govern de Catalunya s'ha atrevit a fer, indirectament, l'elogi d'aquella bèstia negra del catalanisme que es digué Anguera de Sojo.

Crisi d'homes? I ca! Excès de xerrameca, tot plegat, d'un grupet que engega les paraules com els ases les guitzes.

VACACIONS? I CA!

En Maura diu que les minories s'han posat d'acord per a demanar el dia 20 d'aquest mes vacances parlamentàries.

Els fa suar l'Estatut, veritat? Catalunya ha suat sang durant segles i no permetrà que la calor destorbi ara les seves reivindicacions.

AQUI NO!

Sembla que "El Imparcial" tenia intenció d'editar-se a Barcelona en prohibir-lo el Govern. Ací l'hauria prohibit el poble.

VOTACIO NOMINAL

En Casanueva, diputat cavernícola de fensa una esmena a la Reforma Agrària. Al cap d'un estona de parlar es dirigeix als seus amics i diu: "Voy a terminar". Tot seguit un ugier surt en cerca dels diputats agraris per a reunir els quinze, ni un més, els pobres, per a demanar votació nominal.